

Schoonheid geeft kracht'

Op jonge leeftijd, ze was dertien, liep

Jolanda Kieneker (nu 56) door een

abces blijvende schade aan haar

ruggenmerg op. Ze moest verder met

een dwarslaesie T12. 'Het was een

intense en moeilijke periode, een

zoektocht naar een ander, heel

onbekend leven.' Maar ze vond haar

weg, trouwde, kreeg kinderen en

kleinkinderen. En ze werd professioneel

kunstenaar. 'Schilderen is voor mij als

ademen, onontbeerlijk om in leven te

blijven. Het is voeding voor mijn ziel.'

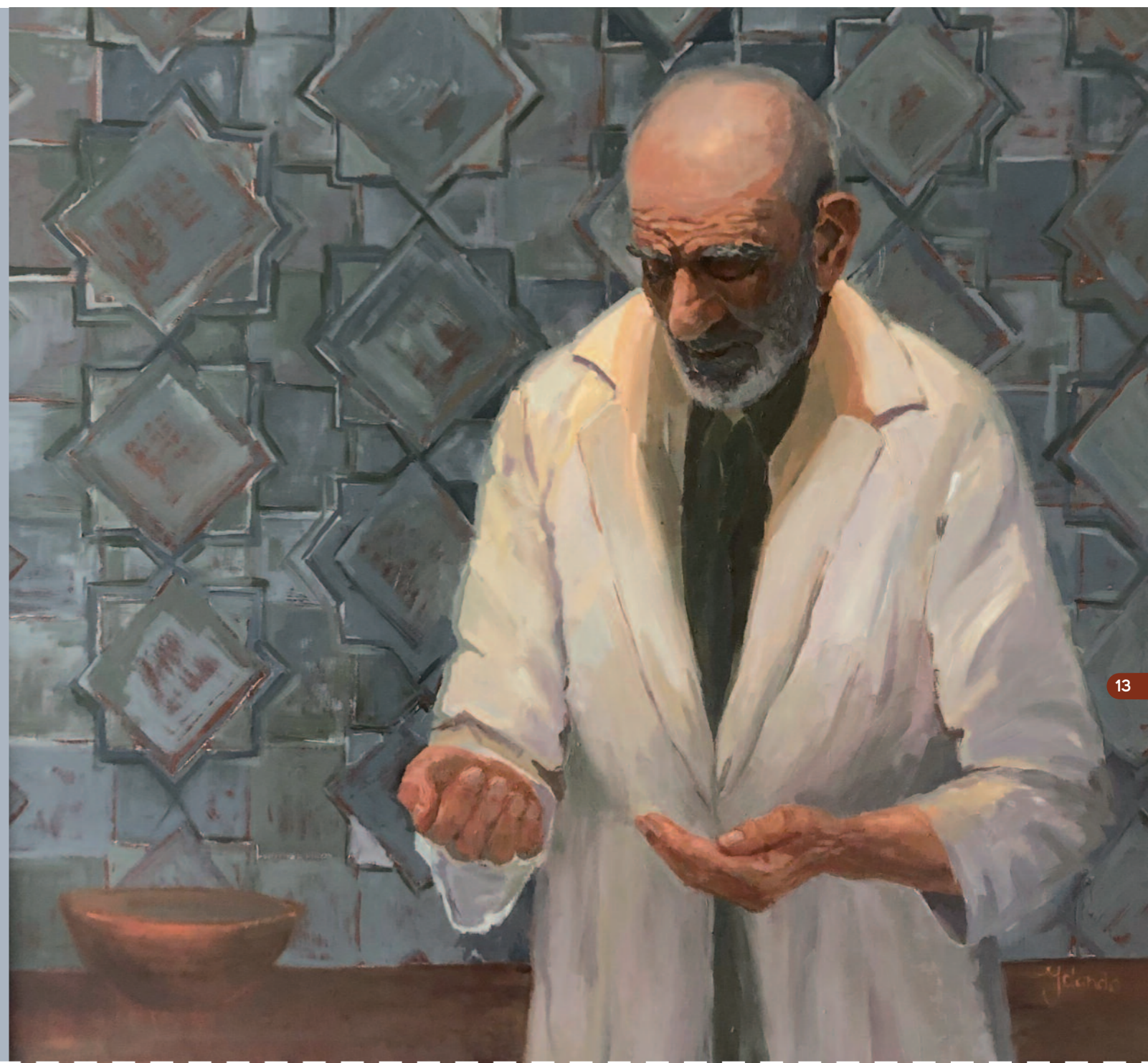
Ze is een gelukkig mens, vertelt Jolanda, maar dat wil zeker niet zeggen dat de dwarslaesie geen rol meer speelt voor haar. 'Nog steeds wordt mijn leven dagelijks gekleurd door de laesie, dat

blijft. Meestal ben ik in balans, maar er zijn ook periodes dat dat moeite kost. Dan is de energie op en voel ik me minder goed. Ik plan dan soms een 'ik-heb-verdriet-dag' in, om even ruimte te geven aan mijn emoties. De eerlijkheid naar mijn verdriet helpt me, en ik kan dan daarna weer verder.'

Talent

Haar gezin is een grote inspiratiebron en steun voor Jolanda, net als haar geloof. 'Ik ervaar het als heel bijzonder dat ik met het talent dat God me heeft gegeven via kunst iets kan doorgeven. Dat is wat ik het liefste wil doen, de verwondering doorgeven over de mooie kant van het leven. Schoonheid geeft kracht en kracht hebben we nodig om dit leven betekenisvol te maken. In schoonheid ervaar ik troost en ik hoop dat mensen die mijn werk zien dat ook ervaren. Als je zoals ik en alle leden van DON wordt gedwongen om door een laesie een ander pad te gaan bewandelen, gaat er een boek dicht: je dromen en verwachtingen over het leven kloppen niet meer. Maar naast dat dichte boek ligt een ander boek dat opengaat, en dat je kunt vullen met nieuwe dromen en verwachtingen. Speur naar je talenten en naar mogelijkheden om te groeien!'

► Jolanda schildert vooral portretten, in olieverf. 'Schilderen vraagt om heel goed kijken, niet alleen met je ogen, maar ook met je hart. Gezichten fascineren me, als kind al kon ik er lang naar kijken. Ieder gezicht is uniek en boeiend. De man op dit schilderij is een pottenbakker die mijn man en ik ontmoetten toen we op reis waren in Iran. In een badhuis in Ispahan stond ik plotseling oog en oog met hem. Soms ontmoet je iemand die je raakt door zijn blik, zijn verschijning. De pottenbakker was zo iemand. Hij was ook geraakt door mij: een Europese vrouw in een rolstoel. Toen we hem opzochten vertelde hij dat mijn aanwezigheid hem inspireerde tot het maken van drie schalen. Ze werden prachtig en we dachten dat hij ze aan mij zou aanbieden. Hij keek naar me, pakte de schalen en kneedde ze tot wat ze daarvoor waren: een homp klei. Het was een indrukwekkende levensles die ik daar beleefde: de pottenbakker vertelde mij dat het niet gaat om de eer, maar om het zijn. Enkel dat doen wat je hand vindt om te doen, zonder op applaus uit te zijn. In de stilte van je bestaan zijn wie je bent, wie je wilt zijn. Daarna waste hij zijn handen, raakte mijn voeten aan en bad voor mij. Dat biddende moment heb ik hier afgebeeld. Het betekent veel voor mij.'

In memoriam

Naast haar vrije werk schildert Jolanda in opdracht portretten, ook van mensen die inmiddels overleden zijn. 'Door de dwarslaesie weet ik wat rouw is en heb ik de donkere kant van het leven leren kennen. Dat is zeker niet alleen negatief. Het stelt me bijvoorbeeld in staat om met een verdiepte blik naar mensen te kijken. Als ik een in-memoriam-portret maak praat ik veel met de naasten, om degene die ik ga portretteren te leren kennen door hun ogen. Ik probeer iemands essentie zo levendig mogelijk te vangen.'

Huis van herinnering

Als mensen die een dierbare hebben verloren dat willen, maakt Jolanda met hen een herinneringskastje. 'Ik noem het een 'huis van herinnering'. Je kunt er kleine persoonlijke dingen van de overledene in bewaren die anders misschien verloren zouden gaan en die de herinnering levend houden. We geven het samen vorm en dat kan helpen bij de verwerking. Ik hoop met dit werk een klein beetje troost te bieden.'

FOTO: HANS-PETER KIENEKER

Losse toets

In een geschilderd portret kun je verbeelden wat je maar wilt, vertelt Jolanda. 'Het is een extra dimensie. Bij mij hangt dat ook samen met de manier waarop ik werk. Ik schilder met een losse toets: je ziet de verf en de penseelstreken zitten. Die losheid vind ik fijn en belangrijk, het heeft een grote toegevoegde waarde. Er komt beweging en leven in een schilderij.' Meer schilderijen zijn te zien op www.jolandakieneker.nl.